

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 162874 24 Gž
Brčko, 24.2.2025. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, dr. sc. Roberta Jovića i Amele Mustafić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja C.T. iz B., zastupan po opunomoćeniku Draganu Oparnici, odvjetniku iz Brčkog, protiv tuženog S.Š. iz B., zastupan po opunomoćeniku Mirzi Musiću, odvjetniku iz Brčkog, radi isplate duga, v.sp. 280,80 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 162874 24 Mal od 12.11.2024. godina, na sjednici vijeća održanoj dana 24.2.2025. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog S.Š. iz B. se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 162874 24 Mal od 12.11.2024. godina POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 162874 24 Mal od 12.11.2024. godina (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda) odlučeno je:

„I Obavezuje se tuženi S.Š. iz B., da tužitelju advokatu C.T. iz B., na ime duga isplati iznos od 280,80 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.03.2024. godine, kao dana dospijeća pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, dok se u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je zahtijevana zakonska zatezna kamata za period počev od 28.03.2024. godine pa do 29.03.2024. godine, tužbeni zahtjev tužitelja, odbija kao neosnovan.

II Obavezuje se tuženi S.Š. iz B., da tužitelju advokatu C.T. iz B., naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 661,60 KM, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude“.

Protiv prvostupanjske presude, tuženi S.Š. iz B. (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu kojom ožalbenu presudu pobija „u cjelini“ zbog „povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava“, sa prijedlogom da ovaj sud „uvaži žalbu, preinači pobijanu presudu na način što će

tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbiti kao neosnovan i obavezati ga da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka, ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje“. Tuženi je opredijelio zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Tužitelj odvjetnik C.T. iz B. (u daljnjem tekstu: tužitelj) nije odgovorio na žalbu tuženog.

Nakon što je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu odredbe članka 341. a u svezi sa odredbom članka 426. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Žalba tuženog nije utemeljena.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja da mu tuženi na ime duga temeljem zastupanja (sačinjavanja tužbe po kvalificiranom opunomoćeniku - odvjetniku) isplati iznos od 280,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.3.2024. godine kao dana dospijeca duga, pa do konačne isplate i troškovima postupka.

Tuženi se suprotstavio ovako postavljenom tužbenom zahtjevu navodima da je tijekom postupka tuženi opozvao punomoć prije podnošenja tužbe, odnosno da je tužitelj samovoljno predao tužbu prvostupanjskom sudu, zbog čega mu i ne pripada naknada.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, a polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti zahtjeve i navode), a koji se u bitnome ogledaju u sljedećem:

- da je tuženi dana 31.1.2024. godine, angažirao tužitelja kao kvalificiranog opunomoćenika – odvjetnika radi zastupanja u postupku naknade nematerijalne štete koju je tuženi pretrpio uslijed ugriza službenog psa dana 26.10.2023. godine;

- da je tužitelj dana 13.3.2024. godine, Osnovnom sudu Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnio tužbu u ime tuženog, a koja se odnosi na naknadu nematerijalne štete nastale u predmetnom štetnom događaju i da je nakon podnošenja navedene tužbe, formiran predmet pod poslovnim brojem 96 o Mal 162143 24 Mal po tužbi (u ovom postupku tuženog) S.Š. protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine;

- da je tužitelj dana 13.3.2024. godine, sačinio fakturu, broj 49/24 na iznos od 280,80 KM, za izvršenu radnju sastava predmetne tužbe koju fakturu je tuženi uredno zaprimio i potpisao;

- da tužitelj, temeljem predmetne fakture od 13.3.2024. godine, tuženom fakturirao troškove pravnog zastupanja, odnosno troškove sastava tužbe protiv Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete nastale u povodu ozljeda

zadobivenih dana 26.10.2023. godine kao i da je rok plaćanja u fakturi naveden 28.3.2024. godine;

- da je tuženi istog dana tj. 13.3.2024. godine, potpisao akt naslovljen kao potvrda o opozivu punomoćja i povratu dokumentacije u kojoj potvrđuje da je dana 13.3.2024. godine u 14:00 sati pristupio u ured odvjetnika C.T. iz B. i izvršio opoziv punomoći od 31.1.2024. godine datog radi naknade nematerijalne štete nastale uslijed ugriza od strane službenog psa dana 26.10.2023. godine, a povodom čega se vodi parnični postupak pred Osnovnim sudom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i

- da je tuženi potvrdio da je preuzeo kompletnu, taksativno pobrojano, dokumentaciju predmeta uključujući i fakturu broj 49/24.

Kod takvog činjeničnog stanja, prvostupanjski sud je tužbeni zahtjev tužitelja našao utemeljenim sa obrazloženjem da je tužitelj dokazao da je pravno zastupao tuženog, odnosno da je za račun tuženog, sačinio tužbu protiv Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete nastale temeljem ozljeda zadobivenih dana 26.10.2023. godine, da je tuženom faktura broj 49/24 uredno dostavljena, da je cijena pravnog zastupanja, odnosno sastava tužbe u skladu sa mjerodavnom Tarifom, da je u fakturiranu uslugu uključen i PDV-e, da je tužitelj dokazao da je obveznik PDV-a, da navedena tužba pravno egzistira, odnosno da je temeljem iste formiran predmet koji se pred prvostupanjskim sudom vodi pod brojem 96 o Mal 162143 24 Mal (odnosno da ista nije eventualno povučena od strane tuženog u ovom postupku, uz eventualno obrazloženje da je ista podnesena bez njegove ovlasti), slijedom čega je pozivom na odredbu članka 262. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO) odlučio kao u stavku I izreke ožalbene presude, dok je tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu zakonske zatezne kamate za period od 28.3.2024. godine pa do 29.03.2024. godine, odbio kao neutemeljen, obzirom da iz fakture broj 49/24 proizilazi da je rok za plaćanje 28.3.2024. godine. Odluku o troškovima postupka (stavak II izreke) prvostupanjski sud je donio temeljem odredbe članka 120. stavak (1) Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05, u daljnjem tekstu Tarifa).

U žalbi izjavljenoj protiv prvostupanjske presude, tuženi, između ostalog navodi da je prvostupanjski sud povrijedio članak 8. ZPP-a jer nije savjesno i brižljivo cijenio sve dokaze posebno kao i u njihovoj međusobnoj svezi. Tuženi navodi da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude zauzeo stav da je tuženi kod opoziva punomoći morao sastaviti pismeni dokument u kojem bi jasno naveo svoju namjeru da povuče ovlast koje je prethodno dao svom opunomoćeniku – odvjetniku kao i da bi u tom dokumentu tuženi trebao navesti datum izdavanja originalne punomoći, ime i prezime odvjetnika kojem je punomoć data, te jasno navesti da povlači sve ovlasti date tom opunomoćeniku - odvjetniku, prigovarajući pri tome da takva obveza nije propisana niti jednim zakonom, niti je prvostupanjski sud to podveo pod određenu zakonsku normu. Tuženi dalje navodi da prvostupanjski sud prilikom donošenja svoje presude zanemaruje veoma važne činjenice a koje su bile odlučne za donošenje zakonite i pravilne odluke, i to da je iz viber prepiske između parničnih stranaka očito da se tuženi 4.3.2024. godine raspitivao kod tužitelja vezano

za status njegovog predmeta, da je tog datuma tužitelj odgovorio tuženom "tužba je podnesena i čekamo", kao i da tuženi može doći po svoj predmet ako želi, zatim da je tuženi na to odgovorio da će doći po predmet samo da mu tužitelj javi kada može doći, te da nakon toga, dana 14.3.2024. godine tužitelj šalje poruku tuženom u kojoj navodi "sad sam bio na pisarnici, službenica E. kaže da im je gužva i da imaju predmeta koje nisu zaveli 20 dana. Našla je spis uzela ga je preko reda i danas će dobiti broj, javit će mi kada završi i ja javljam vama". Tuženi tvrdi da je ovo nečuveno, da je općepoznato da službenici na pisarnici suda kada zaprime podnesak na isti stavljaju prijemni pečat sa datumom kada je stvarno zaprimljen dok je zavodjenje CMS više tehnička stvar; da prvostupanjski sud ove činjenice zanemaruje „da čak ni ne cijeni dokaz screenshot Viber prepiske koji je ključni dokaz za donošenje zakonite i pravile odluke u ovoj pravnoj stvari“, te da samim tim mu „promiče“ da utvrdi da je nesporno da je tuženi opozvao punomoć odvjetniku dana 4.3.2024. godine, a da je tuženi protivno volji tuženog dana 13.3.2024. godine samovoljno predao tužbu sudu iako za to nije bio ovlašten, da je radio tuđi posao pored zabrane tuženog, a za koju zabranu je znao, pa mu zbog toga ne pripada pravo na naknadu za izradu tužbe, a sve shodno članku 226. stavak (1) ZOO-a.

Takve žalbene tvrdnje tuženog po ocjeni ovog suda ne utječu na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Suprotno stajalištu tuženog iz žalbe, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud izvršio ocjenu svih dokaza onako kako mu nalaže odredba članka 8. Zakona o parničnom postupku, a o čemu je dao jasne, dostatne i argumentirane razloge utemeljene na izvedenim dokazima. To što je prvostupanjski sud pristupio slobodnoj ocjeni izvedenih dokaza (sukladno odredbama članka 8. i članka 246. stavak (2) Zakona o parničnom postupku), pa u konačnici temeljem provedenih dokaza, te nespornih činjenica, zaključio da je tužitelj u trenutku podnošenja tužbe, imao punomoć tuženog za podnošenje tužbe, a koja se odnosi na naknadu nematerijalne štete nastale u štetnom događaju za tuženog, ne čini prvostupanjsku presudu nepravilnom i nezakonitom u stavku I izreke, niti predstavlja povredu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku, prije svega jer je prvostupanjski sud jasno iznio/dao razloge za svoj činjenični zaključak a koji razlozi su uvjerljivi, logični i zaključeni na temelju činjeničnih utvrđenja utemeljenih na izvedenim dokazima a kako je to sve prvostupanjski sud obrazložio na stranici četiri i pet, ožalbene presude.

Naime, pravo ocjene dokaza zadržano je za sud i prvostupanjski sud je taj koji odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane prema svom uvjerenju i na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Prema tome, time što prvostupanjski sud provedene dokaze nije tumačio onako kako tuženi misli da ih je trebalo tumačiti nije počinjena povreda odredaba parničnog postupka, obzirom da je prvostupanjski sud spram predmet spora pravilno cijenio sve izvedene (relevantne) dokaze (materijalne dokaze, iskaz tužitelja i tuženog u svojstvu parničnih stranaka) dakle, dao jasne, dostatne i argumentirane razloge (kako to proizilazi iz razloga datih na stranici dva, tri, četiri i pet obrazloženja ožalbene presude), upravo prema standardu obrazložene sudske odluke (članak 311. stavci (4) i (5) ZPP-a).

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja ni oni žalbeni navodi tuženog kojima ukazuje da je prvostupanjski sud zanemario viber prepisku od

4.3.2024. godine, ostvarenu između tužitelja i tuženog, obzirom da je prvostupanjski sud, kako to proizilazi iz sadržaja obrazloženja pobijane presude (stranica treća, drugi pasus i stranica četvrta, posljednji pasus obrazloženja), dao razloge u povodu neutemeljenosti tvrdnje tuženog da je tužitelju dana 4.3.2024. godine opozvao punomoć (upravo na temelju predmetne viber prepiske).

Dalje, valja ukazati da je sukladno odredbi članka 426. stav (1) Zakona o parničnom postupku, ovaj sud kao viši sud, nije ovlašten ispitivati pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja u ovoj pravnoj stvari s obzirom da se u konkretnom slučaju radi o sporu male vrijednosti (u kojem se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi iznos od 5.000,00 KM, kao što je ovaj spor), pa tako niti instanciono preispitivati žalbene tvrdnje tuženog, jer se odluka prvostupanjskog suda u sporu male vrijednosti može pobijati samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, pa se obzirom na to, ovaj sud prilikom ocjene pravilnosti i zakonitosti prvostupanjske presude neće meritorno upuštati u razmatranje onih žalbenih tvrdnji tuženog kojima dovodi u pitanje odlučne činjenice relevantne za pružanje pravne zaštite u ovom sporu pred prvostupanjskim sudom.

Dalje, na ovom mjestu valja podsjetiti da je odredbom članka 59. Zakona o parničnom postupku propisano da stranka može punomoć opozvati u svako vrijeme, a opunomoćenik je može u svako vrijeme otkazati (stavak 1.), da se opozivanje, odnosno otkaz punomoći mora priopćiti sudu pred kojim se vodi postupak pismeno ili usmeno na raspravni zapisnik (stavak 2.), da opozivanje, odnosno otkaz punomoći važi za protivnu stranku od trenutka kad joj je priopćen (stavak 3.), dok je stavkom 4. propisano da poslije otkaza punomoći, opunomoćenik je dužan još 30 dana da vrši radnje za lice koje mu je izdalo punomoć, ako je potrebno da od njega otkloni kakvu štetu koja bi u to vrijeme mogla nastati.

Dakle, za djelovanje opoziva i otkaza punomoći između stranke i opunomoćenika, zakon ne propisuje pismenu formu, što implicira da je dovoljna i usmena forma priopćenja opoziva ili otkaza, međutim kada je u pitanju djelovanje opoziva odnosno otkaza prema sudu ili protivnoj stranci zakon propisuje obvezu da opoziv, odnosno otkaz moraju biti priopćeni sudu pred kojim se vodi postupak, i to pismeno ili pak usmeno na zapisnik.

Vraćajući se na konkretan slučaj, bez obzira na žalbeno ukazivanje tuženog na pogrešno pravno rezoniranje prvostupanjskog suda da je tuženi opoziv punomoći tužitelju (u odnosu stranka i opunomoćenik) mogao izvršiti samo i isključivo u pismenoj formi ili usmeno na zapisnik, prvostupanjski sud je u konačnici pravilno zaključio da je u trenutku podnošenja tužbe (13.3.2024. godine) tužitelj imao valjanu punomoć tuženog za zastupanje. Ovo stoga što iz prepiske (viber komunikacija od 4.3.2024. godine) ostvarene između stranaka u ovom postupku, po mišljenju ovog suda, nije jasno i nedvojbeno proizašlo da je tuženi opozvao punomoć tužitelju. Naime, komunikacija se odnosila na status predmeta i dogovore o preuzimanju dokumentacije, a nije sadržavala jasan iskaz kojim tuženi povlači/opoziva ovlasti tužitelju, dok s druge strane, prema stanju preostalih izvedenih dokaza, tuženi (tek) 13.3.2024. godine formalno opoziva punomoć tužitelju potpisivanjem potvrde u uredu tužitelja koja jasno dokumentira da je do opoziva došlo tog datuma (a ne i ranije), što potvrđuje da je punomoć bila na snazi u trenutku podnošenja tužbe.

Nadalje, tuženi je u isto vrijeme preuzeo kompletnu dokumentaciju i fakturu za sastavljanje tužbe, što dodatno ukazuje na priznanje provedenih radnji do tog datuma (tuženi nikada nije tužitelju vratio predmetnu fakturu niti je na istu prigovarao na način kako to sada čini u ovom postupku). Naposljetku, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je tužba predata na pisarnicu suda 13.3.2024. godine, dok sama činjenica da su pojedine administrativne radnje (poput evidentiranja u CMS sustav), na koje tuženi u žalbi ukazuje, tehničke prirode, te ne utječu na pravnu valjanost datuma podnošenja tužbe.

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je pravilnom ocjenom (relevantnih) izvedenih dokaza, u konačnici pravilno zaključio da je tužitelj u trenutku podnošenja tužbe, imao punomoć da u ime tuženog podnese tužbu, a koja se odnosi na naknadu nematerijalne štete koju je tuženi pretrpio uslijed ugriza službenog psa dana 26.10.2023. godine, pa kako su radnje tužitelja poduzete na temelju valjane punomoći u relevantnom trenutku, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova za poduzimanje istih (troškovi pravnog zastupanja na ime sastava tužbe) sukladno odredbi članka 262. stavak (1) ZOO-a.

Zbog navedenog, a kako nisu utemeljeni razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostupanjsku presudu, a ni razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, te kako odluku o troškovima sadržanu u stavku II izreke prvostupanjske presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuje da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe članka 346. Zakona o parničnom postupku žalbu tuženog odbiti i prvostupanjsku presudu potvrditi odnosno odlučiti kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin